

RETTENS KENDELSE (Femte Afdeling)

10. marts 2005 *

I sag T-184/01,

IMS Health, Inc., Fairfield, Connecticut (De Forenede Stater), ved solicitors N. Levy og J. Temple-Lang og barrister R. O'Donoghue,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, først ved A. Whelan, É. Gippini Fournier og F. Siredey-Garnier, derefter ved A. Whelan, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt,

* Processprog: engelsk.

støttet af

NDC Health Corp., tidligere National Data Corp., Atlanta, Georgia (De Forenede Stater), først ved I. Forrester, QC, solicitor F. Fine og avocats C. Price og A. Gagliardi, derefter ved avocats C. Price og J. Bourgeois og solicitor F. Fine, og endelig ved solicitor F. Fine,

af

NDC Health GmbH & Co. KG, Bad Camberg (Tyskland), først ved I. Forrester, QC, solicitors F. Fine og M. Powell og avocats C. Price og A. Gagliardi, derefter ved solicitor F. Fine og avocats C. Price og J. Bourgeois, og endelig ved solicitor F. Fine,

og af

AzyX Deutschland GmbH Geopharma Information Services, Neu-Isenburg (Tyskland), først ved avocats G. Vandersanden, L. Levi og D. Dugois, derefter ved avocats G. Vandersanden og L. Levi,

intervenienter,

angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning 2002/165/EF af 3. juli 2001 om en procedure i henhold til EF-traktatens artikel 82 (sag COMP D3/38.044 — NDC Health/IMS HEALTH: Foreløbige forholdsregler) (EFT 2002 L 59, s. 18),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET
I FØRSTE INSTANS (Femte Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, M. Vilaras, og dommerne F. Dehousse og D. Šváby,

justitssekretær: H. Jung,

afsagt følgende

Kendelse

Twistens baggrund

- 1 IMS Health, Inc. (herefter »IMS«) er et amerikansk selskab, som i flere lande tilbyder informationstjenester til virksomheder inden for medicinalindustrien og sektoren for sundhedsprodukter.

- 2 I Tyskland udøver IMS sine aktiviteter gennem selskabets datterselskab IMS Health GmbH & Co. OHG. Selskabet leverer regionale salgsdatatjenester til de pågældende lægemiddelvirksomheder. Disse tjenester er baseret på en blokstruktur benævnt »1860-blokstrukturen«, som svarer til en opdeling af Tyskland i 1 860 geografiske områder, der tjener til fastsættelsen af data vedrørende salget af lægemidler.
- 3 IMS fandt, at visse selskaber — i det foreliggende tilfælde Pharma Intranet Information AG (herefter »PII«) og AzyX Deutschland GmbH Geopharma Information Services (herefter »AzyX«) — anvendte efterligninger af 1860-blokstrukturen og anlagde derfor retssager med påstand om krænkelse af selskabets ophavsret ved Landgericht Frankfurt-am-Main (herefter »Landgericht Frankfurt«). Retssagen mod PII blev anlagt den 26. maj 2000 og retssagen mod AzyX den 22. december 2000.
- 4 Ved kendelse af 12. oktober 2000 forbød Landgericht Frankfurt PII at anvende 1860-blokstrukturen. Ved kendelse af 27. oktober 2000, stadfæstet ved dom af 16. november 2000, forbød Landgericht Frankfurt også PII at anvende strukturer bestående af 2 847 eller 3 000 segmenter eller enhver anden blokstruktur, der var afledt af 1860-blokstrukturen. Kendelsen af 12. oktober 2000 og dommen af 16. november 2000 blev stadfæstet af Oberlandesgericht Frankfurt-am-Main (herefter »Oberlandesgericht Frankfurt«) henholdsvis den 17. september 2002 og den 19. juni 2001.
- 5 Efter at PII var blevet overtaget af det amerikanske selskab NDC Health Corp. (tidligere National Data Corp.) (herefter »NDC«), som allerede udøver aktiviteter i Tyskland gennem selskabets datterselskab NDC Health GmbH & Co. KG, blev der ved kendelse afsagt af Landgericht Frankfurt den 28. december 2000, stadfæstet ved dom af 12. juli 2001, nedlagt samme forbud over for NDC.

- 6 Ved kendelse af 28. december 2000 forbød Landgericht Frankfurt ligeledes AzyX at levere, markedsføre eller tilbyde data baseret på 1860-blokstrukturen. Landgericht Frankfurt stadfæstede denne kendelse ved dom af 15. februar 2001.
- 7 Sideløbende med disse retssager ansøgte NDC og AzyX IMS om en licens med henblik på anvendelsen af 1860-blokstrukturen mod betaling af en licensafgift. IMS afslog at imødekomme disse ansøgninger henholdsvis den 28. november 2000 og den 28. maj 2001.
- 8 På baggrund heraf indgav NDC den 19. december 2000 en klage til Kommissionen i henhold til artikel 82 EF.
- 9 Som følge af klagen vedtog Kommissionen den 3. juli 2001 beslutning 2002/165/EF om en procedure i henhold til EF-traktatens artikel 82 (sag COMP D3/38.044 — NDC Health/IMS Health: Foreløbige forholdsregler) (EFT 2002 L 59, s. 18, herefter »den anfægtede beslutning«).
- 10 I denne beslutning fastslog Kommissionen, at der forelå en formodning for misbrug som omhandlet i artikel 82 EF, for så vidt som IMS nægtede at meddele licens til anvendelse af 1860-blokstrukturen. Kommissionen konkluderede i øvrigt, at der sandsynligvis forelå en situation, som ville kunne medføre et alvorligt og uopretteligt tab, eller en situation, som af almene hensyn ikke kan tolereres. Kommissionen bemærkede i denne forbindelse, at IMS's konkurrenter, dvs. NDC og AzyX, kunne blive tvunget til at trække sig ud af det tyske marked, hvis de ikke opnåede licens.

- 11 Af disse grunde besluttede Kommissionen at vedtage midlertidige foranstaltninger i form af et påbud til IMS om straks og på ikke-diskriminerende vilkår at meddele alle virksomheder på markedet for tyske regionale salgsdatatjenester en licens til anvendelse af 1860-blokstrukturen.

Retsforhandlinger og parternes påstande

- 12 Den 6. august 2001 anlagde IMS i henhold til artikel 230, stk. 4, EF et annullationssøgsmål til prøvelse af den anfægtede beslutning.
- 13 Ved særskilt processkrift indleveret til Rettens Justitskontor samme dag har IMS i henhold til artikel 242 EF og 243 EF ligeledes fremsat begæring om, at gennemførelsen af den anfægtede beslutning udsættes, indtil Retten har afsagt dom i hovedsagen.
- 14 Ved kendelse af 10. august 2001 afsagt i henhold til artikel 105, stk. 2, i Rettens procesreglement udsatte Retten gennemførelsen af den anfægtede beslutning, indtil der var truffet afgørelse vedrørende begæringen om foreløbige forholdsregler (kendelse afsagt af Rettens præsident den 10.8.2001, sag T-184/01 R, IMS Health mod Kommissionen, Sml. II, s. 2349).

- 15 Ved kendelse af 26. oktober 2001 udsatte Rettens præsident gennemførelsen af den anfægtede beslutning (kendelse afsagt af Rettens præsident den 26.10.2001, sag T-184/01 R, IMS Health mod Kommissionen, Sml. II, s. 3193). Denne kendelse blev efter appel iværksat af NDC stadfæstet ved kendelse afsagt af Domstolens præsident den 11. april 2002, sag C-481/01 P(R), NDC Health mod IMS Health og Kommissionen, Sml. I, s. 3401.

- 16 Ved kendelse afsagt af formanden for Rettens Tredje Afdeling den 5. februar 2002 fik AzyX, NDC og NDC Health GmbH & Co. KG tilladelse til at intervenere til støtte for Kommissionens påstande.

- 17 Ved kendelse af 26. september 2002 udsatte formanden for Rettens Tredje Afdeling retsforhandlingerne i nærværende sag, indtil Domstolen havde truffet afgørelsen vedrørende de præjudicielle spørgsmål om fortolkningen af artikel 82 EF, som Landgericht Frankfurt havde forelagt i forbindelse med verserende retssager i Tyskland mellem IMS og NDC.

- 18 Den 13. august 2003 vedtog Kommissionen beslutning 2003/741/EF om en procedure i henhold til EF-traktatens artikel 82 EF (sag COMP D3/38.044 — NDC Health/IMS Health: Foreløbige forholdsregler) (EFT L 268, s. 69, herefter »beslutningen af 13. august 2003«), hvorved den tilbagetrak den anfægtede beslutning.

- 19 Ved skrivelse indleveret til Rettens Justitskontor den 16. september 2003 anmodede Kommissionen Retten om at fastslå, at det er ufornuddent at træffe afgørelse i nærværende sag, og fremlagde til støtte for sin påstand en kopi af beslutningen af 13. august 2003. Kommissionen anmodede ligeledes om, at hver part blev tilpligtet at bære sine egne omkostninger.

- 20 Parterne blev opfordret til skriftligt at udtale sig om, hvorvidt det fortsat er fornødent at træffe afgørelse i nærværende sag.
- 21 IMS har i sine bemærkninger til påstanden om, at det er uforholdende at træffe afgørelse i sagen, indleveret til Rettens Justitskontor den 28. november 2003, nedlagt følgende påstande:
- Kommissionens påstand forkastes i det hele, og Kommissionen tilpligtes, når der er truffet afgørelse i hovedsagen, at betale sagens omkostninger, herunder omkostningerne vedrørende de foreliggende bemærkninger.
 - Subsidiært tilpligtes Kommissionen, såfremt der gives denne medhold i påstanden, at betale sagens omkostninger.
- 22 NDC og NDC Health GmbH & Co. KG har i deres fælles bemærkninger til påstanden om, at det er uforholdende at træffe afgørelse i sagen, indleveret til Rettens Justitskontor den 4. november 2003, anført, at det er uforholdende at træffe afgørelse vedrørende påstanden om annullation af den anfægtede beslutning og nedlagt påstand om, at hver part tilpligtes at bære sine egne omkostninger.
- 23 AzyX har i sine bemærkninger til påstanden om, at det er uforholdende at træffe afgørelse i sagen, indleveret til Rettens Justitskontor den 14. oktober 2003, præciseret, at selskabet ikke har særlige bemærkninger hertil, men har nedlagt påstand om ikke at blive tilpligtet at bære sine egne omkostninger.

- 24 Den 29. april 2004 afsagde Domstolen efter præjudiciel forelæggelse dom i sagen IMS Health, sag C-418/01, Sml. I, s. 5039.
- 25 Den 8. juni 2004 stillede Retten som led i foranstaltningerne med henblik på sagens tilrettelæggelse i procesreglementets artikel 64 en række spørgsmål til hovedsagens parter med hensyn til rækkevidden af beslutningen af 13. august 2003. Parterne besvarede spørgsmålene inden for de fastsatte frister.

Om påstanden om, at det er uforholdent at træffe afgørelse i sagen

Parternes argumenter

- 26 Kommissionen har i sin påstand om, at det er uforholdent at træffe afgørelse i sagen, anført, at nærværende søgsmål er blevet uden genstand.
- 27 Kommissionen har i sit svar på de spørgsmål, Retten stillede den 8. juni 2004 vedrørende rækkevidden af beslutningen af 13. august 2003, præciseret, at sidstnævnte hviler på oplysninger fremkommet efter vedtagelsen af den anfægtede beslutning. Kommissionen har følgelig oplyst, at beslutningen af 13. august 2003 ikke i sig selv har tilbagevirkende karakter.

- 28 Kommissionen har desuagtet anført, at den anfægtede beslutning ikke har affødt retsvirkninger. Kommissionen har for det første anført, at den anfægtede beslutning kun fastsatte »foreløbige« foranstaltninger og derfor ikke var baseret på en endelig konstatering af, at artikel 82 EF var blevet tilsidesat. Kommissionen har dernæst anført, at den anfægtede beslutning har været suspenderet i hele den periode, hvor den potentielt fandt anvendelse.
- 29 Set fra Kommissionens synspunkt ville den eneste tænkelige retsvirkning være den, som kunne påhvile de tyske domstole i forbindelse med de nationale retssager. Kommissionen er imidlertid af den opfattelse, at det ikke er fornødent at fortsætte nærværende sag og har understreget, at den anfægtede beslutning i det foreliggende tilfælde ikke længere kan medføre retsvirkninger for disse domstole, henset til den tilbagetrækning, der er sket ved beslutningen af 13. august 2003. For Kommissionens vedkommende er der følgelig ingen risiko for modstridende beslutninger, som strider mod retssikkerhedsprincippet.
- 30 IMS er for sit vedkommende af den opfattelse, at Retten i det foreliggende tilfælde ikke bør fastslå, at det er uforholdsmæssigt at træffe afgørelse.
- 31 IMS er for det første af den opfattelse, at tilbagetrækningen af den anfægtede beslutning ikke har medført, at dens retsvirkninger er forsvundet. IMS har påpeget, at afgørelsen om, at det er uforholdsmæssigt at træffe afgørelse, kan træffes, når den anfægtede beslutning er blevet fuldstændigt tilbagekaldt, eller når retsaksen er erstattet af en senere retsakt, som selv er anfægtet, og er af den opfattelse, at retssagerne fortsat kan have et formål, såfremt den tilbagetrukne beslutning fortsat har retsvirkninger, navnlig fordi tilbagetrækningen kun har retsvirkning for fremtiden. IMS har tilføjet, at fra det øjeblik, hvor den foretagne tilbagetrækning ikke har tilbagevirkende kraft, vil en afgørelse om, at det i den foreliggende sag er uforholdsmæssigt at træffe afgørelse, fratage selskabet enhver mulighed for at anfægte gyldigheden og retsvirkningerne af den anfægtede beslutning.

- 32 IMS er for det andet af den opfattelse, at rigtigheden af den anfægtede beslutning vil være en relevant omstændighed med henblik på løsningen af de tvister, der verserer ved de tyske domstole, og har i denne forbindelse henvist til de igangværende retssager mellem selskabet og NDC. IMS har i denne sammenhæng navnlig bemærket, at NDC har fremført et argument om, at IMS ifølge en umiddelbar vurdering af den anfægtede beslutning har misbrugt sin dominerende stilling ved at nægte at meddele selskabet en licens. IMS har i øvrigt tilføjet, at NDC vil kunne gøre gældende, at den anfægtede beslutning fra den 3. juli 2001 til den 13. august 2003 hverken var blevet tilbagetrukket eller annulleret, og at selskabet havde ret til at få en licens for denne periode. IMS er med henvisning til Domstolens dom af 14. december 2000, sag C-344/98, Masterfoods og HB, Sml. I, s. 11369, af den opfattelse, at de tyske domstole vil kunne være i tvivl om, hvorledes de skal afgøre sagerne i tilfælde af, at den anfægtede beslutning hverken er blevet annulleret eller tilbagetrukket med tilbagevirkende kraft. IMS har endelig præciseret, at de præjudicielle spørgsmål, som Landgericht Frankfurt forelagde Domstolen, ikke vedrørte en række af de punkter, der blev fremført i annulationsøgsmålet.
- 33 IMS har for det tredje anført, at procesøkonomiske hensyn tilsiger, at påstanden om, at det er uforholdent at træffe afgørelse, forkastes. IMS er i denne forbindelse af den opfattelse, at selskabet fortsat har interesse i, at der gennemføres et annulationsøgsmål, eftersom selskabet i fremtiden risikerer at blive stillet overfor retsakter svarende til den anfægtede. I øvrigt har IMS bemærket, at Kommissionen hele tiden har afvist at tage stilling til spørgsmålet, om undersøgelsen burde udsættes, og endog til spørgsmålet, om proceduren var afsluttet. Endelig finder IMS, at der er risiko for, at NDC eller andre selskaber baserer sig på den anfægtede beslutning med henblik på eventuelt at ansøge om udstedelse af en licens.

Retten's bemærkninger

- 34 Kommissionen har med sin påstand om, at det er uforholdent at træffe afgørelse i sagen, fremsat en formalitetsindsigelse, som i henhold til procesreglementets artikel 114, stk. 3, kan afgøres uden indledning af den mundtlige forhandling, idet Retten finder, at de oplysninger, der fremgår af sagen, er tilstrækkelige.

- 35 Det konstateres, at Kommissionen under sagen og ved beslutningen af 13. august 2003 udtrykkeligt har tilbagetrukket den anfægtede beslutning.
- 36 Det fremgår af begrundelsen til beslutningen af 13. august 2003, at tilbagetrækningen, som påpeget af Kommissionen, ikke har tilbagevirkende karakter, og at nævnte beslutning følgelig må anses som en ophævelse af den anfægtede beslutning.
- 37 Under disse omstændigheder har den anfægtede beslutning fra ikrafttrædelsen af beslutningen af 13. august 2003 ikke længere fremkaldt bindende retsvirkninger i forhold til sagsøgeren.
- 38 Ifølge retspraksis kan sagsøgeren imidlertid fortsat have en interesse i, at en retsakt, som ophæves under sagen, annulleres, hvis annullationen af denne retsakt i sig selv kan have retsvirkninger (jf. Rettens kendelse af 14.3.1997, sag T-25/96, Arbeitsgemeinschaft Deutscher Luftfahrt-Unternehmen og Hapag-Lloyd mod Kommissionen, Sml. II, s. 363, præmis 16 og den deri nævnte retspraksis).
- 39 I det foreliggende tilfælde har sagsøgeren netop gjort gældende, at selskabet fortsat har interesse i at påstå annullation af den anfægtede beslutning henset til sidstnævntes retsvirkninger i den periode, der gik forud for beslutningen om ophævelse.
- 40 Det bemærkes imidlertid, at gennemførelsen af den anfægtede beslutning blev udsat, først ved en kendelse afsagt af Rettens præsident den 10. august 2001, dernæst ved en kendelse afsagt af Rettens præsident den 26. oktober 2001. Den anfægtede beslutning har følgelig ikke kunnet fremkalde retsvirkninger mellem det tidspunkt, hvor gennemførelsen af denne blev udsat for første gang, dvs. den 10. august 2001, og ikrafttrædelsen af beslutningen af 13. august 2003.

- 41 Det forekommer, at den eneste periode, hvorunder den anfægtede beslutning har fremkaldt retsvirkninger, er i perioden mellem tidspunktet for dens ikrafttræden og det tidspunkt, hvor dens gennemførelse blev udsat. En undersøgelse af sagen viser imidlertid, at selv om gennemførelsen af den anfægtede beslutning blev påbegyndt, foreligger der ingen retsvirkninger heraf, der kan begrunde, at der foreligger en interesse i at påstå annullation af den anfægtede beslutning.
- 42 Det fremgår således af den anfægtede beslutnings artikel 2, at forpligtelsen til at meddele en i samme beslutnings artikel 1 fastsat licens kun kunne gennemføres i forbindelse med en anmodning fra IMS's konkurrenter og i forbindelse med en aftale om de afgifter, der skal betales, hvis størrelse eventuelt fastsættes af eksperter.
- 43 Det fremgår af sagen, at IMS's konkurrenter, i det foreliggende tilfælde AzyX og NDC, indgav en licensanmodning efter vedtagelsen af den anfægtede beslutning. Parterne kunne ikke blive enige om passende licensafgifter og proceduren til valg af en ekspert blev indledt. Henset til den af Rettens præsident afsagte kendelse af 10. august 2001 blev denne procedure imidlertid ikke gennemført og Kommissionen udsatte udpegelsen af en ekspert.
- 44 Der er derfor uomtvistet, at sagsøgeren ikke på grundlag af den anfægtede beslutning blev tvunget til at meddele en licens til en af sine konkurrenter, og at selskabet i dag ikke længere kan være forpligtet hertil på dette samme grundlag, eftersom den anfægtede beslutning blev ophævet den 13. august 2003.
- 45 Det er ligeledes uomtvistet, at den tvangsbøde, der er fastsat i den anfægtede beslutnings artikel 3, ikke har kunnet finde anvendelse for den pågældende periode, og at den ikke længere vil kunne finde anvendelse som følge af ophævelsen af nævnte beslutning.

- 46 Hvad angår sagsøgerens argumenter vedrørende udfaldet af de verserende retssager i Tyskland og vedrørende en hensyntagen til dommen i sagen Masterfoods og HB, nævnt ovenfor i præmis 32, bemærkes, at formålet med denne dom er at imødegå enhver risiko for uoverensstemmelse mellem de nationale domstoles afgørelser og Kommissionens afgørelser. Det bemærkes imidlertid blot, at den anfægtede beslutning udgik af Fællesskabets retssystem den 13. august 2003, og at denne risiko for uoverensstemmelse ikke foreligger i denne sag. De tyske domstole er således fuldstændigt frit stillet i deres valg af afgørelse, idet bemærkes, at den anfægtede beslutning under alle omstændigheder kun havde til formål at træffe foreløbige foranstaltninger.
- 47 Det bør tilføjes, at der som følge af de oplysninger, der allerede er nævnt ovenfor i præmis 40, 44 og 45, ikke længere foreligger nogen retsvirkninger af den anfægtede beslutning. Den omstændighed, at sagsøgerens konkurrenter i Tyskland eller andre berørte erhvervsdrivende i givet fald ved de nationale domstole vil kunne påberåbe sig den blotte tidligere eksistens af den anfægtede beslutning med henblik på at opnå en licens eller en godtgørelse, har i sig selv ingen indvirkning på sagsøgerens retsstilling.
- 48 Hvad angår IMS's argument om, at selskabet i fremtiden vil kunne blive stillet over for en retsakt, der er identisk med den anfægtede, bemærker Retten endelig, at sagsøgerens situation under alle omstændigheder i givet fald kun vil kunne berøres af beslutninger, der adskiller sig fra den anfægtede beslutning, og hvis eventuelle anfægtelse vil give anledning til tvister, der adskiller sig fra nærværende annullationssøgsmål.
- 49 Af samtlige disse grunde må det konkluderes, at IMS ikke har fremlagt nogen oplysninger, som gør det muligt at konkludere, at selskabet uanset den anfægtede beslutnings ophævelse fortsat har en interesse i, at denne beslutning annulleres. Heraf følger, at nærværende søgsmål er blevet uden genstand, og at det ikke længere er fornødent at træffe afgørelse i nærværende sag.

Sagens omkostninger

- 50 Kommissionen er af den opfattelse, at hver part bør tilpligtes at bære sine egne omkostninger, for så vidt som den anfægtede beslutning blev tilbagetrukket som følge af en væsentlig ændring af omstændighederne. Tilbagetrækningen er følgelig ikke udtryk for, at Kommissionen har ændret sit oprindelige synspunkt for så vidt angår den umiddelbare antagelse af, at der foreligger et misbrug af en dominerende stilling. Tilbagetrækningen stiller endvidere ikke spørgsmål hverken ved bedømmelsen af kriteriet om uopsættelighed, ved den interesseafvejning, der blev foretaget i den anfægtede beslutning, eller ved den hensigtsmæssige karakter af de foreløbige foranstaltninger, der blev fastsat heri.
- 51 IMS er derimod af den opfattelse, at Kommissionen bør tilpligtes at betale sagens omkostninger. Selskabet finder først, at den relative værdi af de af parterne oprindeligt rejste klagepunkter er et forhold, som gør det muligt for Retten at udøve sit skøn for så vidt angår sagens omkostninger. IMS henviser her navnlig til kendelsen af 26. oktober 2001 i sagen IMS Health mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 15. I øvrigt er det IMS's opfattelse, at det vil være retfærdigt og rimeligt, at Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger, og selskabet har nærmere bestemt forklaret, at nærværende sag og de begåede fejl har medført store omkostninger for dette.
- 52 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 6, er Retten, når det er ufornuddent at træffe afgørelse om sagens genstand, frit stillet i sin afgørelse om sagens omkostninger.
- 53 Det bemærkes, at Kommissionen har ophævet den anfægtede beslutning som følge af den ændring af omstændighederne, der gik forud for vedtagelsen af denne, nemlig konkurrencesituationen. Hverken beslutningen af 13. august 2003 eller sagsakterne gør det muligt at antage, at Kommissionen har erkendt, at den anfægtede beslutning var ulovlig henset til de af sagsøgeren fremførte klagepunkter.

54 Det bemærkes ligeledes, at de af Retten afsagte kendelser i henhold til procesreglementets artikel 107, stk. 4, kun er foreløbige og på ingen måde foregriber Rettens afgørelse i hovedsagen.

55 Under hensyn til de foreliggende omstændigheder finder Retten det rimeligt, at hver part tilpligtes at bære sine egne omkostninger, herunder omkostningerne i forbindelse med sagen om foreløbige forholdsregler.

På grundlag af disse præmisser

bestemmer

RET'TEN (Femte Afdeling)

- 1) **Det er ikke længere fornødent at træffe afgørelse i sagen.**

- 2) **Hver part bærer sine egne omkostninger, herunder omkostningerne i forbindelse med sagen om foreløbige forholdsregler.**

Således bestemt i Luxembourg den 10. marts 2005.

H. Jung

Justitssekretær

M. Vilaras

Afdelingsformand